

Opvangcentra voor Jongeren

Met verwondering nemen de Opvangcentra voor Jongeren, aangesloten bij de Vereniging der Vlaamse Onthaalhuizen, kennis van het Ontwerp van Besluit van de Vlaamse Executieve tot aanvulling van het Koninklijk Besluit van 30 maart 1973 en van het ontwerp van Ministerieel Besluit tot vaststelling van de voorwaarden met betrekking tot het organiseren van begeleid zelfstandig wonen van minderjarigen.

Uit de verklaringen van het kabinet Steyaert, analoog met het eindrapport van de Werkgroep ter hervorming van de jeugdbescherming, veronderstelden de Opvangcentra voor Jongeren dat het beleid zich kant tegen de wildgroei en overlappingen in de voorzieningen binnen de jeugdbescherming, en zelfs opteerde voor een geleidelijke afbouw van het instellingswezen. Of, zoals gesteld: 'Het inrichtingsleven blijkt vaak niet aangepast om adolescenten echt op de volwassenheid of op zelfstandig leven buiten de inrichting voor te bereiden.'

Door begeleid zelfstandig wonen te laten organiseren vanuit de inrichtingen, gaat Mevr. Steyaert, o.i., voorbij aan de fundamentele (ortho)pedagogische kritiek op het instellingswezen en wordt het probleem als dusdanig verschoven. In plaats van de pedagogische mogelijkheden van de inrichting in vraag te stellen, of aan te passen, wordt automatisch verwezen naar een begeleidingsvorm die deze tekorten kan verdoezelen, echter zonder ze te verhelpen.

Bij deze wensen de Opvangcentra voor Jongeren erop te wijzen dat zij sinds lange tijd talrijke jongeren, die o.a. uit inrichtingen komen, begeleiden naar zelfstandig leven, en dit zelfs als specifieke doelstelling hebben. Bovendien organiseren zij voor deze jongeren ook begeleid zelfstandig wonen als nazorg na hun verblijf in het opvangcentrum.

Het belang van de nazorg wordt trouwens extra benadrukt in art. 1.3.8. van de erkennings- en subsidiëeringscriteria van de opvangcentra voor jongeren.

Vanuit de jarenlange ervaring en door onze organisatorische mogelijkheden, zou het dan ook logisch zijn dat jongeren die in een instelling verblijven, in de eerste plaats naar een Opvangcentrum voor Jongeren verwezen worden indien ze nog niet voldoende zelfstandigheidsvaardigheden verworven hebben.

Onafgezien van een eventuele verhoging van de dagprijs voor het verblijf van deze jongeren in een opvangcentrum, zou het wenselijk zijn dat de modaliteiten en de financiële regeling van het begeleid zelfstandig wonen in overleg met het kabinet Steyaert worden vastgelegd.

De Opvangcentra voor jongeren stellen vanuit de praktijk vast dat het aantal jongeren, dat zelfstandig wil gaan wonen – o.a. weglopers – jaarlijks stijgt. Velen

onder hen hebben niet zozeer residentiële, dan wel ambulante begeleiding nodig.

In het ontwerp van besluit is ambulante begeleiding echter alleen mogelijk voor jongeren die reeds in een instelling geplaatst zijn. Zodoende blijft een steeds groter wordende groep jongeren in de kou staan. De Opvangcentra voor Jongeren vragen dan ook met aandrang in adekwate hulpverleningsmogelijkheden te voorzien, bij voorkeur via bestaande diensten.

De opvangcentra voor jongeren zijn dan ook steeds bereid om hun standpunt met alle geïnteresseerden te bespreken en vragen dan ook betrokken te worden bij alle verder overleg op het niveau van het gemeenschapsministerie.

De Opvangcentra voor Jongeren: PASSAGE 9 - Menen, DE GOEDE PLEK - Herselt, DE LANE - Brugge, DE LINK - Kortrijk, HET NET - Antwerpen, HALTE 51 - Leuven, PICA - Borsbeek, HETSAS - Betekom, DE SPAR - Rollegem, DE WIP - Gent.

K. Coenegrachts,
Koördinator Vereniging der Vlaamse Onthaalhuizen.

Amnesty International

In El Salvador, Chili, ... 'verdwijnen' mensen omdat ze een andere politieke overtuiging hebben. In de U.S.S.R. worden diegenen die hun mening durven zeggen, in psychiatrische instellingen gestopt. In de U.S.A. worden mensen valselijk beschuldigd van dronkenschap, drughandel, diefstal, zelfs van moord, om hen te doen zwijgen, om hen te beletten recht te vragen voor zwarten, Indianen, Portoricanen, of enkel maar omdat ze tot een bepaalde groep of een bepaald ras behoren. In Iran worden honderden terechtgesteld om hun politieke, godsdienstige of filosofische overtuiging.

Een Chinees spreekwoord zegt: 'Het is beter een kaars aan te steken dan de duisternis te vervloeken'. Inderdaad: het is mogelijk, als individu, iets te doen aan die enorme ellende, aan de voortdurende schendingen van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Geschiedenis

Op 28 mei 1961 lanceerde de Londense advocaat Peter Benenson in het Britse zondagsblad *The Observer* een oproep tot het publiek om mee te werken aan de vrijlating van mannen en vrouwen, gevangen genomen omwille van hun overtuiging of afkomst. Het artikel heette 'The forgotten prisoners' en Benenson riep erin op tot een één jaar durende campagne: 'Appeal for Amnesty 1961'.

Het artikel werd in honderden kranten geciteerd of overgenomen: *Le Monde*, *The New York Post*, *Die Welt*, *De Volkskrant*, enz.

Twee maanden later reeds vond in Luxemburg de eerste internationale ver-